

De Christus der Schriften

Schriftlezing: Johannes 1:44-46

Tekst: Johannes 1:35-52

Zingen:

Psalm 49:1

Psalm 40:4

Psalm 119:7, 65

Psalm 59:10

Psalm 147:6

Des anderen daags wilde Jezus heengaan naar Galilea, en vond Filippus, en zeide tot hem: Volg Mij. Filippus nu was van Bethsaida, uit de stad van Andreas en Petrus. Filippus vond Nathanaël, en zeide tot hem: Wij hebben Dien gevonden, van Welken Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, den zoon van Jozef, van Nazareth.

Heidelbergse Catechismus, Zondag 6, vraag en antwoord 19:

Waaruit weet gij dat? Uit het heilig Evangelie, hetwelk God Zelf eerstelijk in het paradijs heeft geopenbaard, daarna door de heilige patriarchen en profeten laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der wet laten voorbeelden, en ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon vervuld.

Gemeente, op een van de akkers in het land Israël is een man heel hard aan het werk. Hij moet van zijn baas de akker omploegen, zodat er binnenkort gezaaid kan worden. En terwijl hij zo hard aan het werk is, stuit hij plotseling op iets hards. Hij gaat op zijn knieën zitten om te kijken wat hij vindt onder de aarde. En tot zijn grote verbazing ontdekt hij een grote schat.

Wat zou hij die schat zo graag in zijn eigen bezit willen hebben. Maar helaas, dat mag niet, want de akker is zijn bezit niet. Dus wat doet hij? Er blijft voor deze gelukkige vinder maar één ding over. Alles wat hij bezit, zal hij gaan verkopen, zodat hij deze akker van zijn baas kan kopen. En als die akker dan in zijn bezit is, is ook de schat in die akker zijn bezit.

Het is een van de bekende gelijkenissen die de Heere Jezus heeft uitgesproken toen Hij hier op aarde was. En wat stelt die akker nu voor? Het Woord van God. En wat is die schat in die akker? Dat is het Koninkrijk der hemelen, waarvan Christus de Koning is. We zouden zo kunnen zeggen: het is het Woord van God, waarin de schat Christus verborgen ligt.

Waar is dus de Heere Jezus te vinden? Waar is die Middelaar en Verlosser, onze Heere Jezus Christus, te vinden? In het heilig Evangelie. Want het zijn de Schriften die van Christus getuigen.

En hoe krijg ik die Christus, waar het Woord van God vol van is, nu in mijn bezit? Is dat ook je vraag? Loop je daar ook mee te worstelen? Is dat ook je belangrijkste gebedspunt in je gebedsleven? Hoe krijg ik die schat Christus tot mijn deel? Hoe wordt Hij mijn bezit?

Ja, zegt de Heere Jezus in die gelijkenis, dan moet je zelf alles verlaten en alles verkopen wat nu net niet meetelt om zalig te worden, om Hem alleen, Hem alleen over te houden: de Christus der Schriften.

En Filippus, een van Jezus' discipelen, heeft Hem ook zo mogen leren kennen. En dat willen wij vanmiddag, als illustratie van Zondag 6, vraag en antwoord 19, met elkaar overdenken.

Het thema boven de prediking is: **De Christus der Schriften**

En dan in drie gedachten:

1. Door Filippus gemist
2. Door Filippus gezocht
3. Door Filippus gevonden

Heel eenvoudig: missen, zoeken, vinden.

1. Door Filippus gemist

Johannes de evangelist neemt ons in de eerste hoofdstukken van zijn Evangelie mee naar het begin van het openbare optreden van de Heere Jezus Christus. En een van de eerste dingen die Hij deed, is het roepen van discipelen. Hij verzamelde een groepje mannen om Zich heen, van wie Hij wilde dat ze dicht bij Hem zouden leven, om hen straks ook te roepen tot het apostelschap.

Maar voordat Hij komt met de roeping tot dat apostelschap, gaat Hij hen eerst heel persoonlijk roepen. Want hoe zouden Petrus en Johannes en al die andere discipelen straks over Christus kunnen prediken als apostelen van Christus, als zij Hem niet eerst zelf hebben leren kennen door het zaligmakende geloof? Daarom zien wij in het Evangelie dat Christus eerst krachtig gaat roepen en Zichzelf aan hen bekendmaakt, voordat Hij hen gaat zenden.

En dan doet de Heere dat heel verschillend. Wij weten bijvoorbeeld van Andreas en Johannes dat zij onder de prediking van Johannes de Doper gekomen zijn. En dat de Heere Johannes de Doper gebruikt heeft om hen op het Lam te wijzen: *Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*. Toen zijn Andreas en Johannes de Heere Jezus gaan volgen. Maar wat doet Andreas vervolgens, die heel goed weet wat de geestelijke worstelingen van zijn broer zijn? Die gaat naar Petrus toe. Daar gebruikt de Heere Jezus Andreas om zijn broer Simon tot Jezus te leiden. Dat is weer een andere manier waarop de Heere werkt.

En dan komen wij vanmiddag in aanraking met een zekere Filippus. Hoe doet de Heere het bij hem? De Heere doet dat heel persoonlijk en heel direct. Hij zoekt Filippus op, Hij vindt Filippus en gaat Zichzelf aan hem bekendmaken.

Maar hoe verschillend de wegen van de Heere ook zijn om een zondaar tot de kennis van Christus te brengen, één ding hebben ze allemaal gemeen: zij vinden Hem. En als je Jezus gaat vinden, gemeente, dan gaat daar een zoeken aan vooraf. En wie in waarheid Jezus zoekt, die mist Hem, want je gaat alleen zoeken wat je mist. En hoe komt het nu dat een zondaar Christus gaat missen, zoeken en vinden? Daar gaat iets aan vooraf. En dat schittert zo mooi in dit deel van Gods Woord. Hoe komt het dat een zondaar Christus gaat zoeken? Dat komt omdat Christus eerst de zondaar zoekt. We zullen het vanmiddag ontdekken: Christus zocht Filippus. En daardoor ging Filippus Christus zoeken.

Laten wij eens kennis maken met deze discipel Filippus. Hij kwam uit het stadje Bethsaïda, waar ook de broers Andreas en Petrus vandaan kwamen. Ongetwijfeld zullen zij elkaar gekend hebben. Wie de ouders van Filippus geweest zijn, weten wij niet. Dat staat verder niet in het Woord van God beschreven.

We mogen wel aannemen dat het Joodse ouders geweest zijn, want wij horen in onze tekst dat Filippus bekend was met de boeken van Mozes en de profeten. Of het er thuis heel godsdienstig aan toegegaan is, weten wij ook niet met zekerheid te zeggen. Want er is wel iets opvallends met deze Filippus. Al mogen we aannemen dat hij Joodse ouders had en dat hij bekend was met de boeken van het Oude Testament, toch is het opvallend dat deze man geen Joodse naam droeg, maar een Griekse naam: Filippus. Matthew Henry zegt daarvan het volgende, en daarin zit ook wel iets waarschuwend: de naam Filippus is van Griekse oorsprong en veel gebruikt onder de heidenen, hetgeen voor sommigen een bewijs is van de ontaarding van de Joodse kerk van die tijd en van hun gelijkvormigheid aan de heidenen. Of dat ook zo geweest is in het gezin waar Filippus geboren is, weten we niet. Maar blijkbaar kwam het in die tijd wel voor dat godsdienstige ouders wereldse namen gaven, en dat dit ook iets zei over hun geestelijk leven, namelijk over ontaarding van de godsdienst en wereldgelijkvormigheid. Hoe het ook zij, Filippus is een mensenkind geworden in wiens hart iets gebeurd is. Hij is een zoeker van Christus geworden.

En hoe is dat zoeken nu in het hart van Filippus geboren? Ook dat staat niet precies in de Bijbel beschreven. En toch, als we goed de Bijbel bestuderen, kunnen we er wel een indruk van krijgen.

Laten wij letten op de tijd waarin Filippus leefde, geboren werd en opgroeide. Dat was echt niet zo'n makkelijke tijd. Je zou kunnen zeggen: het was een donkere tijd. Wat was er nog te zien van het koningshuis van David? Er was niets meer van overgebleven. Een vreemd volk heerste over Israël. De Romeinen hadden het voor het zeggen. Wat moest er nu van die belofte terechtkomen, dat het koningshuis van David tot in eeuwigheid zou bestaan? Er was niets meer van te zien.

En hoe was het in de kerk in die tijd? Ook niet zo best. O jawel, er waren synagogen genoeg. En de tempel in Jeruzalem was vol activiteit. Maar wat was de grondtoon van de godsdienst in die dagen? Dit: dat het grootste deel van het verbondsvolk meende door het doen van goede werken en door te luisteren naar wat de farizeeën en de Schriftgeleerden voorhielden, rechtvaardig te kunnen verschijnen voor God. Ja, ze waren Abrahams zaad, het zat wel goed. Ze waren kinderen van het verbond en God mocht wel blij zijn dat er nog zulke wetgeleerden onder Israël waren.

Dat was de tijd waarin Filippus geboren werd en opgroeide. En toch, te midden van die duistere tijd, in de wereld en ook in de kerk, bevond zich ook in die dagen nog een klein overblijfsel naar Gods verkiezing. Als wij Schrift met Schrift vergelijken, dan komen wij aan het begin van het Lukasevangelie een omschrijving tegen van die mensen die er ook nog waren. Dat waren mensen *die de verlossing Israëls verwachtten*.

En als Lucas dat door de Heilige Geest moet opschrijven, dan gebruikt hij daar in het Grieks een woord voor verlossing, waarin opgesloten ligt dat er onder de Israëlieten mensen waren die uitzagen naar een Persoon Die hen kon verlossen van de zonde, Die hun schuld kon betalen. Het waren mensen die uitzagen naar een Persoon Die bij machte was die hoge losprijs te kunnen betalen, waarmee God tevreden zou zijn. En als we goed bestuderen wat er van Filippus in onze tekst gezegd wordt, dan moet Filippus ook zo iemand geweest zijn. Want wat horen wij hem straks tegen Nathanaël zeggen? *Wij hebben Dien gevonden*. Filippus heeft Christus gevonden, naar Wie hij eerst gezocht had.

En waarom ging Filippus Christus nu zoeken? Omdat hij Hem miste. Filippus moet in zijn leven geleerd hebben dat hij Christus nodig had. En we zullen straks nog wel horen dat Filippus ongetwijfeld ook geweest is onder de prediking van Johannes de Doper, en dat hij onder die prediking geleerd heeft dat hij een zondaar was. En ongetwijfeld hoorde hij daar ook over het Lam Gods spreken.

Al heeft Christus Zich toen nog niet aan Filippus geopenbaard zoals bij Johannes en Andreas, het wekte wel wat op in zijn hart. Hij ging Christus zoeken. O, Filippus is erachter gekomen: wat ik daar hoor in die synagogen en wat ik daar allemaal hoor in de tempel, dat kan mij niet verlossen. De werken der wet kunnen mij niet zalig maken. Ik heb de Messias nodig. Ik heb een Zaligmaker nodig, een Middelaar, een Verlosser, van Wie ik gehoord heb en Die ik ontdekt heb in de Schriften. En dat deed hem zoeken naar Christus.

Zeg, verstaat u dat? Is er in uw leven nu ook een begeerte gekomen naar de Heere Jezus? Is er ook in uw hart een gemis ontstaan toen u van Hem hoorde? Zijn hier in Kralingen, en ze zijn er, dat weet ik, van die zoekende zondaren zoals Filippus, die de Heere vindt op eenzame plaatsen, waar niemand bij hoeft te zijn en waar je je hart mag uitstorten voor de Heere, omdat je Hem zoekt in al je zielsverdriet? Dat de Heere je hoort zeggen: Heere, ik ben zo'n ellendige arme zondaar. Ik sta met alles wat er in mijn leven geweest is met lege handen. Heere, ik heb geen lossing voor mijn ziel. Ik bezit geen betaling voor mijn schuld. Maar ik heb wat gehoord, Heere. Ik heb gehoord uit Uw Woord dat er zo'n unieke Middelaar is, dat er zo'n unieke Verlosser is Die mij verlossen kan. Heere, zeg mij toch eens Wie Hij precies is. Openbaar Hem eens aan mij, opdat ik mij geheel en al op Hem mag verlaten. Ja, dat ik het zaligmakende geloof zou mogen ontvangen om Hem te mogen omhelzen. Heere Jezus, mijn ziel dorst zo naar U. En wanneer zal ik voor Uw Aangezicht verschijnen? Wanneer zal ik U vinden? O, in Uw Woord staat U geopenbaard, maar spreek tot mijn ziel. Ja, spreek tot mij vanuit het Woord, want de rol des boeks is toch met Uw Naam vervuld.

Ligt het zo in uw leven? Verstaat u daar iets van? Ja, dan kunt u Filippus begrijpen, die Christus miste en Christus zocht, opdat hij Hem vinden zou.

2. Door Filippus gezocht

Voordat Filippus Christus gevonden had, gemeente, had hij al van Hem gehoord. En had hij al van Hem gelezen. Kijkt u maar in vers 45. Daar staat geschreven: *Wij hebben Dien gevonden, van Welken Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, den zoon van Jozef, van Nazareth.*

Dus waar hoorde Filippus voor het eerst over de Heere Jezus? In het Woord. In het Woord van God, dat toen bestond, en dat was het Oude Testament. Filippus heeft Hem ontdekt in de wet van Mozes. Filippus heeft van Hem gehoord door de geschriften van de profeten. En reken maar dat Filippus ook de Psalmen kende. En dat alles was toen, in die dagen, het heilig Evangelie. En Filippus had in dat heilig Evangelie precies hetzelfde ontdekt als de leerling van Zondag 6. Als dan de onderwijzer gaat vragen, nadat de Christus is aangewezen, *Waaruit weet gij dat?* dan luidt het antwoord: *Uit het heilig Evangelie.*

O gemeente, en nu hebben wij nog meer dan Filippus had. Wij hebben zelfs het Nieuwe Testament erbij gekregen. En dit Boek dat wij in onze hand hebben, is nu het heilig Evangelie. Dit Boek is heilig. Waarom? Omdat het het Woord van God is. En een van de eigenschappen van God is dat Hij heilig is. Het is een heilige God en daarom een heilig Evangelie.

En er komt nog iets bij. Wij geloven in een Drie-enig God. En wij weten dat de derde Persoon van de Drie-eenheid de Heilige Geest is. En is die Heilige Geest niet de Auteur van dat heilig Evangelie? Daar hebt u een tweede reden waarom dit Boek zo heilig is.

Er is nog een derde reden vanuit het Woord van God aan te wijzen, want de Heilige Geest heeft mensen ingeschakeld om dat Woord van God tot stand te brengen. Daardoor worden die mensen

door de apostel Petrus genoemd: *heilige mensen Gods*. Dan hebt u nog een reden waarom dit een heilig Evangelie is.

En wat gaat de Heere met dat heilig Evangelie nu doen? Nu gaat Hij door dat Woord onheilige mensen heilig maken. Daar hebt u de vierde reden waarom het Woord van God heilig Evangelie is.

Ja, ook Evangelie. Waarom? Omdat in dat heilig Woord van God Gods welbehagen wordt geopenbaard.

Wat is dat nu, Gods welbehagen? Wat God niet voor Zichzelf gehouden heeft, wat God niet verborgen gelaten heeft in de hemel, waar niemand bij kan komen, maar wat Hij geopenbaard heeft in dat heilig Evangelie. Wat is dat toch? O gemeente, dat is dat heilige voornemen van God, dat eeuwige voornemen om goddeloze, vloekwaardige, machteloze zondaren zalig te maken, om niet, enkel en alleen door dat heerlijke werk van die Middelaar en Verlosser, onze Heere Jezus Christus.

Wat een kostbaar Boek is dit. Misschien zijn er wel onder ons die dat weleens gedaan hebben: die door dit heilig Evangelie zo zalig werden onderwezen en zo dankbaar werden voor dit heilig Evangelie, dat ze het wel eens aan hun hart gedrukt hebben en uitgeroepen hebben: Gode zij dank voor het heilig Evangelie. Waarom? Christus heeft het Zelf gezegd: *Onderzoek de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen*. O gemeente, kinderen, jongeren, ouderen, hoe gaat u nu om met dat heilig Evangelie, dat die heilige God als het ware in uw onheilige handen neergelegd heeft?

Ik kan u verzekeren: als je als een arme zondaar, biddend, dat heilig Evangelie leest, en met een begerig hart naar de prediking van het Evangelie luistert, dan krijg je vanuit de Schriften geloofskennis van de Heere Jezus Christus. En als Hij Zich gaat openbaren uit dat heilig Evangelie, terwijl er misschien een tijd in je leven was dat je Hem niet kon vinden, dan lijkt het alsof elke bladzijde volgeschreven staat met die ene Naam, Die onder de hemel gegeven is tot zaligheid. Ja, vanaf de eerste bladzijden van Gods Woord komen wij het al tegen: *de rol des boeks is met Mijn Naam vervuld*.

Er wordt hier gesproken over de wet van Mozes, die Filippus ook kende, en over de profeten. Ja, die wet van Mozes, waar begint die? Dat zijn de boeken van Mozes, en die beginnen in het boek Genesis. En Wie is nu de Eerste geweest Die met dat heilig Evangelie de Christus heeft aangewezen? Weet u dat? Wie heeft dat als eerste gedaan? De Vader Zelf. Direct na de zondeval. Ik heb er vanmorgen ook al iets over gezegd, maar mag ik het misschien tot uw troost nog een keer herhalen? Daar klonk de stem van God: *Waar zijt gij?* En achter die stem hoor ik als het ware God zeggen: kom dan, en laat ons samen rechten. Adam, kom eens bij Mij. Eva, kom eens voor Mijn Aangezicht.

En daar stonden ze te beven. Kunt u begrijpen dat Adam en Eva beefden? Kunt u dat echt begrijpen? Uit ondervinding misschien? Dat hoop ik. Want het enige wat Adam en Eva op dat moment wisten, was dit: als je van die boom eet, zul je de dood sterven. En dan zegt God, Die dat Zelf gezegd heeft: nu moet je bij Mij komen. Nu je zo gezondigd hebt, nu je toch van die boom gegeten hebt, nu moet je bij Mij komen. Ja, dan moet je komen, gemeente. Dan moet je echt komen. Dan durf je niet meer achter te blijven. En dan sta je te beven, want nu komt de dood.

En dan dat kostelijke Woord. Dat heilig Evangelie uit de mond van de Vader, Die als Rechter de mens naar de hel had kunnen werpen. Dan gaat die Vader zeggen: *En Ik zal vijandschap zetten*. Ik ga voor Zaad zorgen. Ik ga voor de Zoon des mensen zorgen. Ik ga voor de Middelaar en Verlosser

zorgen. Bent u daar nu wel eens onder verbroken geraakt, gemeente? Zijn er hier vanmiddag mensen die nu verbroken raken omdat God dat openbaarde en niet direct Zijn vonnis voltrok? En dat heden ten dage die belofte nog gepredikt mag worden? De Vader is er Zelf mee begonnen om de Christus in het heilig Evangelie aan te wijzen.

En als je dan de heilsgeschiedenis volgt van die patriarchen, van die aartsvaders, Abraham, Izak en Jakob, komt dat thema van het Zaad niet steeds weer terug, als de Heere die aartsvaders gaat wijzen op de komende Messias? Ja, *in uw Zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden*. En toen de aartsvaders al lang overleden waren, bleef de belofte doorklinken. Werd die moederbelofte als het ware zwanger van allerlei andere beloften, die geklonken hebben tot Maleáchi toe. En al die profeten hebben getuigd van die komende Messias.

Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan.

En gij, Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen...

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder.

Gemeente, we zouden uren kunnen prediken over de beloften die de profeten hebben mogen verkondigen van die komende Christus. En als dan gesproken wordt over de profeten, dan sluit dat ook de Psalmen in. En hebben de Psalmen niet rijk gesproken van de Middelaar en de Verlosser?

*Ik heb bij enen held voor Israël hulp beschoren,
Hem uit het volk verhoogd, Hem had Ik uitverkoren.
'k Heb David, Mijnen knecht, Mijn gunsteling, gevonden,
En hem met heil'ge zalf aan Mij en 't rijk verbonden.*

Dat was het hoorbare Evangelie, het hoorbare heilige Evangelie van het Oude Testament, waar ook Filippus ging horen van de Messias.

Maar niet alleen het hoorbare heilige Evangelie heeft geklonken, de Heere gaf in Zijn goedheid, voordat de volheid van de tijd aanbrak, ook nog het zichtbare Evangelie. En dat moet Filippus ook gekend hebben. Hij is ongetwijfeld ook in de tempel geweest. En hij ging ongetwijfeld ook op de grote feestdagen naar de tempel, zeker toen de Heere begon te werken in zijn hart. En wat heeft de Heere veel laten zien in de tabernakeldienst, in de tempeldienst, in al die offers, die dagelijkse offers, die de priesters brachten. Hoe de priesters offerden en op grond van dat offer het binnenste heiligdom ingingen, om bij het reukofferaltaar te bidden als de voorbidder voor het volk, om vervolgens weer terug te keren in de voorhof en de zegen op het volk te leggen.

Sprak dat alles niet van de grote Hogepriester van het huis van God, Die Zijn lichaam geofferd heeft aan het kruis van Golgotha? Die opgevaren is naar de hemel en altijd leeft om voor Zijn Kerk te bidden? Die een Voorspraak is bij de Vader en uit de hemel Zijn zegeningen neer doet dalen? O gemeente, wat heeft de Heere op allerlei verschillende manieren hoorbaar en zichtbaar laten weten Wie Christus is, ook in het Oude Testament.

Kijk, daar was Filippus nu mee bekend geworden.

Maar weet u wat voor hem nog verborgen was? Dat laatste zinnetje van antwoord 19 van de Catechismus: *en ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon vervuld*.

En daarom kon Filippus maar niet rusten voordat hij Christus persoonlijk gevonden had. Hij hoorde wel over Hem, maar hij wilde Hem zo graag ontmoeten. Hij wilde dat Christus Zelf persoonlijk tot hem sprak. En wat denkt u, hoe zal dat leven van Filippus geweest zijn, dat zoeken naar Christus, als hij aan het bladeren was in de Psalmen, als hij weer een profetie tegenkwam die sprak van de Christus? Weet u wat hij daar ongetwijfeld ook tegengekomen is? En daar hebt u nu dat vruchtbare gebruik van Gods Woord. Daar kwam hij gebeden tegen, gebedsworstelingen tegen, die precies pasten bij wat er in zijn hart omging.

Dan las hij bijvoorbeeld bij Jesaja: *Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt.* En hij las in de Psalmen van David: *Och, dat Israëls verlossingen uit Sion kwamen.*

Zo was Filippus aan het zoeken. Ja, als een zondaar.

En ik heb u al eerder gezegd dat Filippus ongetwijfeld ook onder de prediking van Johannes de Doper geweest is. Dat blijkt ook uit het begin van vers 43. Daar lezen wij dat de Heere Jezus in de buurt is waar Johannes preekte. Hij is van plan om terug te keren naar Galilea. Hij is dus in Judea en wil terugkeren naar Galilea. En voordat Hij terugkeert naar Galilea, zo staat er, vindt Hij Filippus. Dus Filippus is ook in Judea. Maar daar woonde hij niet. Hij woonde in Galilea. Dus Filippus was ook in de buurt waar Johannes de Doper preekte.

En daar hoorde hij een heel andere prediking dan in de synagoge van Bethsaïda. En al was het totaal geen aangename prediking van Johannes de Doper, toch bleef Filippus blijkbaar steeds naar hem luisteren. Hij had er elke keer weer de reis voor over om uit Bethsaïda naar die plaats in Judea te gaan.

En daar werd totaal afgerekend met de werken van de wet. Daar werden hem de zonden eerlijk aangezegd. Daar preekte Johannes afsnijdend en ontdekkend. En er bleef niets meer van Filippus over. En hij viel ervoor. Hij liet zich eerlijk behandelen. Maar juist daardoor werd het zoeken naar Christus sterker. En hij kon niet rusten voordat hij die Christus der Schriften persoonlijk gevonden had.

Mag Filippus in zijn zoektocht een vriend en metgezel van u zijn? Zeg het eens: mist u de Heere Jezus ook zo erg? Kunt u dat nu echt oprecht zeggen? En bent u daarom zo graag onder de prediking waar Hij wordt uitgestald? En vindt de Heere u dan in de binnenkamer op uw knieën? En vraagt u dan: Heere, mag ik nog iets van U horen? Mag ik iets van U zien? Heere Jezus, mijn hart gaat zo naar U uit. Ik heb van U gehoord, maar zou U eens tot mij willen komen? Zou U ook eens persoonlijk tot mijn ziel willen spreken? Want Heere, ik heb geen antwoord op die vraag: wat zal een mens geven tot lossing van zijn ziel? En bent u daarom ook zo aan het onderzoeken en graven in die Schriften, in dat heilig Evangelie?

O gemeente, we hoeven er geen lange reis voor te maken. Misschien hebt u het wel eens gedacht: was de Heere Jezus nog maar op de aarde. Woonde Hij nog maar daar ergens in Nazareth, dan nam ik wel het vliegtuig om naar Israël toe te reizen om de Heere Jezus te ontmoeten. Maar dat hoeft niet. Dat hoeft niet. Want luister eens wat Paulus schrijft aan de gemeente van Rome: *Zeg niet in uw hart: Wie zal in den hemel opklimmen? Hetzelve is Christus van boven afbrengen. Of: Wie zal in den afgrond nederdalen? Hetzelve is Christus uit de doden opbrengen. Maar wat zegt zij? Nabij u is het Woord...* Hoort u dat? *Nabij u is het Woord.* Zo dichtbij. Zo dichtbij.

Maar er moet wel wat bijkomen, want Paulus zegt ook: *in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken. Namelijk indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden.*

Dus het is door dat Woord dat je van Hem gaat horen. Maar je zult ook gaan verlangen om in dat Woord daadwerkelijk Zijn stem te mogen kennen en herkennen. Dat dat Woord van God niet alleen over Hem spreekt, maar dat Christus door het Woord tot je ziel spreekt. En dan wordt het nog rijker. Kijk, en dat heeft Filippus nu ervaren.

3. Door Filippus gevonden

De woorden over Christus, die hij vond in het heilig Evangelie, werden voor hem woorden van Christus. Kijk, daar gaat de Heere Jezus op weg naar Galilea en daar vindt Hij Filippus. En dan openbaart Hij Zichzelf met twee woorden: *Volg Mij*.

Dat wil heel eenvoudig zeggen: laat alles varen, lieve Filippus. Degene Die jij gezocht hebt, dat ben Ik. Volg Mij.

Wat wil de Heere Jezus precies met deze twee woorden zeggen? Dat kunnen we vanuit de grondtekst wel opmaken. Het is alsof de Heere Jezus tegen hem zegt: kom Filippus, vanaf nu maak Ik een leerling van jou. Vanaf nu ben Ik je Leraar. Ik ben namelijk die Profeet van Wie je gelezen hebt in de wet van Mozes en in de profeten en in de Psalmen. En wat deed dit woord nu met Filippus, gemeente? Toen Christus zo met kracht sprak, bracht de Heilige Geest deze woorden in het hart van Filippus. En toen deed hij wat Christus sprak. Hij is Hem gaan volgen. Achter Christus aan. Al zal hij nog heel veel achter de Heere Jezus aan moeten leren, maar als je Hem mag leren volgen, ben je op de juiste plaats om verder onderwijs te mogen krijgen.

Nee, dat was natuurlijk geen vrucht van Filippus zelf. Maar Filippus heeft ook ervaren: het is alleen omdat Christus mij zocht. Ik vind het altijd zo'n mooi gezegde. Het is al een heel oud gezegde, maar o zo waar: wie God zoekt, en dan gaat het natuurlijk om het echte zoeken, dat zoeken in waarheid, is reeds van Hem gevonden.

Is dat geen troostvol woord? Voordat een zondaar God in Christus zoekt, is hij opgezocht door de Heere Zelf. Vinden we dat feitelijk niet in vers 43? *Des anderen daags wilde Jezus heengaan naar Galilea, en vond Filippus. En Hij zeide tot hem: Volg Mij.*

Want Filippus was al het eigendom van de Heere Jezus. Filippus was van eeuwigheid door de Vader aan de Heere Jezus gegeven. Filippus was verkoren tot zaligheid. En nu mag hij achter de Heere Jezus komen en mag hij als een leerling achter Christus aan verder onderwezen worden in dat grote heilgeheim van zalig worden.

En dat doet de Heere stapje voor stapje. De Heere leert Zijn kinderen niet alles op één dag. Dat zou je ook niet kunnen bevatten. We zien dat toch ook in het leven van Filippus. Als hij dan een poosje de Heere Jezus mag volgen en hij in Hem de Zaligmaker gezien heeft, die beloofde Messias, van Wie de Schriften zo rijk gesproken hebben, blijkt toch dat het in het leven van Filippus nog niet zo duidelijk is dat Christus gekomen is om de weg naar de Vader te banen. Dat het voor Filippus nog helemaal niet zo duidelijk is dat de Heere Jezus de Weg tot God is en dat Hij die weg moet banen in een weg van lijden en sterven.

Want vlak voor het lijden en sterven van de Heere Jezus is het juist Filippus die de Heere Jezus hoort zeggen dat Hij de Weg, de Waarheid en het Leven is, en dat niemand tot de Vader komt dan door Hem. En dan vraagt Filippus: *Heere, toon ons den Vader, en het is ons genoeg*. Blijkbaar lag dat alles nog in nevelen gehuld. Wie nu precies de Vader is, de Vader van onze Heere Jezus Christus. En hoe komt dat? Omdat Filippus nog niet helder zag dat de Heere Jezus naar de aarde gekomen was om Zijn bloed te storten, om een bloedweg te banen, om alle blokkades tussen de Vader en Filippus weg te nemen in een weg van recht.

Hij begreep ten diepste nog niet wat de Heere Jezus bedoelde met de woorden: *Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien*. Maar dat gaat veranderen.

En zo kan het wel eens zijn, gemeente, dat je onder de prediking dingen hoort die je met je hart nog niet verstaat, waar je met je hart nog niet bij kunt. Zeg dan niet te snel: het is te hoog of te groot. En ga dan niet weg. Maar word dan juist heilbegerig. Word er dan juist werkzaam mee, achter Jezus aan, als een volgeling, als een leerling, als een discipel die nader onderwijs nodig heeft. En reken er maar op: als je zo biddend Hem mag volgen, dan krijg je ook dat diepere onderwijs. Dan ga je inderdaad in Gods Woord ontdekken dat de rol des boeks met Zijn Naam vervuld is.

Weet je, dan wordt de wet van Mozes het Evangelie van Mozes. En dan worden de Psalmen met recht Messiaanse Psalmen. En dan ga je in de profetieën Christus de Profeet horen, die grote Profeet, Die gezonden is om je te onderwijzen in de weg der zaligheid. En hoe meer je van Hem mag leren, hoe meer je van de Drie-enige God mag leren, hoe groter het wonder wordt dat de Heere je opgezocht heeft om je zalig te maken. Dan kan het soms wel eens zo groot voor je zijn, dat je in verwondering uitroept: waarom was het op mij gemunt? Waarom, o Heere, hebt U omgezien naar een dode hond als ik ben?

Weet u dat Filippus dat ook ervaren heeft? Dat kan ik u vanuit de Schrift aantonen. Waar kwam hij ook alweer vandaan? Weet je het nog, kinderen? Bethsaïda. Daar is hij geboren. Daar is hij opgegroeid. En wat heeft deze Filippus uit Bethsaïda de Heere Jezus horen zeggen in Mattheüs 11? Dat Bethsaïda hoorde bij die steden *in welke Zijn meeste krachten geschied waren*. En wat was de vrucht? Velen bekeerden zich niet, ook in Bethsaïda niet. De Heere ging hen voorbij. Maar Filippus niet.

En hoe zal Filippus uit Bethsaïda het aangehoord hebben, toen hij de stem van zijn Meester hoorde zeggen: *Wee u, Chorazin, wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u, het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels, dan ulieden*.

Dat zal toch niet van Kralingen gezegd moeten worden. Welke krachten zijn op deze plaats in al die jaren geschied. Het zal toch zo niet zijn.

Filippus hoorde het zijn Meester zeggen. En zal er toen niet iets in zijn hart geweest zijn: Heere, daar hoor ik nu ook bij. Heere, ik ben niet beter dan al die inwoners van Bethsaïda. En toch, U hebt mij gezocht. U hebt mij gevonden, ik arme zondaar. En omdat U mij zocht en omdat U mij vond, heb ik U mogen zoeken en vinden: de Christus der Schriften. Zal Filippus, en ook die anderen die daar woonden, niet heel verwonderd geweest zijn toen ze Christus dit hoorden zeggen?

Maar het wonder werd nog groter. Want nadat de Heere dit woord gesproken had over die onboetvaardige steden, ook over Bethsaïda, hoorde Filippus zijn Meester nog iets zeggen.

Weet u wat? Toen hoorde Filippus zijn Meester danken. Toen hoorde Filippus de Heere Jezus Zijn Vader danken. Toen hoorde Filippus Hem zeggen: *Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard*.

Toen hoorde Filippus dat Christus Zijn Vader dankte voor de kinderkens aan wie Hij Zichzelf had geopenbaard. En daar hoorde Filippus bij.

O gemeente, zou u het vanmiddag kunnen zeggen dat u er door genade ook bij mag horen? En dat u dan vanmiddag in verwondering de Heere Jezus hoort danken: Vader, Ik dank U voor die kinderkens in Kralingen. Dat de Heere Jezus dankbaar is voor dat vuile, vieze volk dat Hij van Zijn Vader ontvangen heeft.

Is dat geen wonder?

Vader, Ik dank U voor die zondares in Kralingen, voor die zondaar in Kralingen, die U van eeuwigheid aan Mij gegeven hebt. Zoals Filippus, opgezocht in je verlorenheid.

En weet je, als je dan aan het einde van je leven komt en je mag door de doods Jordaan heen gaan naar dat beloofde land hierboven, dan ga je in de hemel de Heere Jezus naspreken. Dan ga je in de hemel zeggen: Vader, ik dank U. Ja Vader, ik dank U in Christus, dat U deze dingen aan mij wilde openbaren door het heilig Evangelie.

O God, ik kan het wonder niet op dat het U behaagd heeft Uw lieve Zoon ook aan mij te openbaren. Ik kan alleen in verwondering stamelen:

Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.

Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.

Amen.